

którym związany jest zaferowany instrument finansowy, musiał spełniać ustawowe standardy ochrony inwestorów podobne do tych, jakich wymaga wymieniona dyrektywa?

(¹) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil de Barcelona (Hiszpania) w dniu 30 grudnia 2011 r. — Alfonso Carlos Amselem Almor przeciwko NCG Banco, S.A

(Sprawa C-665/11)

(2012/C 80/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado Mercantil de Barcelona.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alfonso Carlos Amselem Almor

Strona pozwana: NCG Banco S.A

Pytania prejudycjalne

- 1) Jeżeli instytucja kredytowa oferuje klientowi, z którym uprzednio zawarła umowę kredytu hipotecznego, umowę swapową na stopę procentową w celu ochrony przed ryzykiem zmiany stop procentowych wcześniejszej transakcji, to czy taką umowę swapową należy uważać za usługę doradztwa inwestycyjnego zgodnie z definicją z art. 4 ust. 1 pkt 4 dyrektywy Mifid (¹)?
- 2) Czy zaniechanie przeprowadzenia oceny adekwatności klienta przewidzianej w art. 19 ust. 4 wymienionej dyrektywy w przypadku inwestora detalicznego powinno powodować nieważność bezwzględną umowy swapowej na stopy procentowe zawartej przez inwestora z doradzającą instytucją kredytową?
- 3) W sytuacji gdy umowa zawarta na opisanych warunkach nie zostanie uznana za doradztwo inwestycyjne, czy sam fakt zakupu złożonego instrumentu finansowego, jakim jest umowa swapowa na stopę procentową, gdy nie została przeprowadzona ocena adekwatności produktu przewidziana w art. 19 ust. 5 dyrektywy Mifid z przyczyn leżących po stronie instytucji kredytowej, powoduje nieważność bezwzględną umowy zakupu zawartej z tą samą instytucją kredytową?
- 4) Czy zgodnie z art. 19 ust. 9 dyrektywy Mifid sam fakt, że instytucja kredytowa oferuje złożony instrument finansowy związany z kredytem hipotecznym stanowi wystarczającą

przyczynę wyłączenia obowiązków przeprowadzenia ocen adekwatności klienta i adekwatności produktu przewidzianych w tymże art. 19, jakim instytucja inwestycyjna powinna poddać inwestora detalicznego?

- 5) Czy dla wyłączenia obowiązków ustanowionych w art. 19 dyrektywy Mifid konieczne jest, by produkt finansowy, z którym związany jest zaferowany instrument finansowy, musiał spełniać ustawowe standardy ochrony inwestorów podobne do tych, jakich wymaga wymieniona dyrektywa?

(¹) Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo per la Sardegna (Włochy) w dniu 2 stycznia 2012 r. — Danilo Tola przeciwko Ministero della Difesa

(Sprawa C-4/12)

(2012/C 80/17)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo per la Sardegna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Danilo Tola

Strona pozwana: Ministero della Difesa

W następstwie wycofania wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w dniu 5 stycznia 2012 r., postanowieniem z dnia 18 stycznia 2012 r. Trybunał Sprawiedliwości wykreślił sprawę z rejestru.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāta (Republika Łotewska) w dniu 17 stycznia 2012 r. — Mohamad Zakaria

(Sprawa C-23/12)

(2012/C 80/18)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mohamad Zakaria.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ⁽¹⁾ ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), obejmuje prawo osoby fizycznej do zaskarżenia nie tylko decyzji odmawiającej wjazdu do kraju, lecz także naruszeń popełnionych w trakcie postępowania w sprawie wydania decyzji, którą zezwala się na wjazd?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy z uwagi na postanowienia dwudziestego motywu i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 562/2006, a także art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ww. przepis nakłada na państwo członkowskie obowiązek zagwarantowania skutecznego środka zaskarżenia do sądu?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 562/2006 z uwagi na postanowienia dwudziestego motywu i art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej nakłada na państwa członkowskie obowiązek zagwarantowania skutecznego środka zaskarżenia do organu administracyjnego, który z instytucjonalnego i funkcjonalnego punktu widzenia oferuje te same gwarancje, co organ sądowy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 105, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-48/12)

(2012/C 80/19)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P. Hetsch, S. Petrova i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczypospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2008/50/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Rzeczypospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art.33 ust. 1 tejsz dyrektywy;
- nałożenie na Rzeczypospolitą Polską zgodnie z art.260 ust.3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2008/50/WE o dziennej stawce w wysokości 71 521,38 EUR i naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej uchybienie obowiązkowi przewidzianemu w art.33 ust.1 dyrektywy 2008/50/WE (dalej dyrektywa CAFE).

Dyrektywa CAFE stanowi główny instrument prawny na szczeblu unijnym dotyczący zanieczyszczeń powietrza, tym samym ma ona na celu ochronę środowiska i zdrowia ludzkiego. Wyznacza ona m.in. standardy oceny i pomiaru oraz cele redukcyjne stężenia w powietrzu pyłów zawieszonych, które stanowią najbardziej szkodliwe substancje w powietrzu dla zdrowia ludzkiego. Zobowiązuje państwa członkowskie do ograniczenia pułapu stężenia ekspozycji pyłu zawieszonego PM 2,5 do 20 mikrogramów/m³ w 2015 r. Ponadto, określa ona wartość docelową dla PM 2,5 na poziomie 25 mikrogramów/m³ do osiągnięcia 1 stycznia 2010r. Nakazuje ona też państwom członkowskim do 2015 r. osiągnąć wartość dopuszczalną dla PM 2,5 równą 25 mikrogramów/m³ (faza 1), natomiast w fazie drugiej (do 2020 r.) równą 20 mikrogramów/m³. Ponadto dyrektywa CAFE nakazuje państwom członkowskim podawać do publicznej wiadomości informacje, o jakości powietrza i innych środkach podjętych na jej podstawie (art.26 nast.).

Zgodnie z art.33 ust.1 Dyrektywy CAFE Rzeczypospolita Polska miała przyjąć i wprowadzić w życie krajowe przepisy prawne niezbędne do wykonania dyrektywy do 11 czerwca 2010 r.

Rzeczypospolita Polska nie przyjęła do polskiego porządku prawnego ani nie wprowadziła w życie wszystkich niezbędnych przepisów. Opracowanie założeń projektu ustawy o zmianie ustawy — Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw przez Ministerstwo Środowiska nie stanowi spełnienia obowiązku przewidzianego w art.33 ust.1 dyrektywy 2008/50/WE.